

→ De dilluns a divendres

S'ha obert la veda

Com si fos una temporada de caça, amb l'inici del nou any es pot considerar oberta la veda: la veda de la cadira. Els caçadors de cadires vellutades han començat els moviments estratègics per estar al màxim de ben situats possible en el moment que s'iniciï la cacera. I és que, en pocs mesos, quedaran lliures una pila de cadires i, pel que sembla, hi ha més voluntaris que mai per ocupar-les. I qui són aquests caçadors? Doncs hi ha els habituals i, a més, n'hi haurà uns quants que hem de considerar que –tot i que ens puguin agradar més o menys–, per les seves condicions i pel suport que tindran, poden servir per la feina que es proposen fer. És clar que, a casa nostra i com que som poca gent, estem bastant limitats i, sovint, molt a prop de la mediocritat. Però és que, a més de tot això, aquí s'hi atreveix tothom!

I dic que qualsevol s'hi atreveix perquè, si bé en la majoria dels països per ser candidat s'ha de tenir el suport d'un grup important d'electors, aquí tothom pot fer fàcilment el seu propi grup i presentar-se a unes eleccions. I en la majoria dels casos, la raó per fer-ho no serà ideològica sinó estratègica: el candidat no ha trobat ningú que l'hagi considerat prou apte per ser-ho i, fent el seu propi partit, ho serà segur i al primer lloc de la llista!

Cal tenir present així mateix que, amb el nostre sistema electoral, pel que fa a l'elecció del Consell General, amb poca gent n'hi ha prou per presentar-se. Una candidatura territorial solament necessita dos candidats i els suplents i dos presentadors i un nombre relativament petit d'avaladors que, entre família, amistats i gent que no gosa dir que no, es poden trobar fàcilment. Tot això pot semblar molt democràtic però, tot i ser-ho, penso que no és el que convé més.

Per què? La raó és fàcilment comprensible:

La gent que governa ho fa sempre per delegació; nosaltres deleguem a uns representants perquè s'ocupin de les tasques de dirigir el país –tant si és des del legislatiu com, si s'escau, des del govern– i ens interessa que ho facin tan bé com sigui possible. Per aquesta raó, ens convé que siguin els més ben preparats, els que defensin les millors idees i els que ens ofereixin les millors garanties. No és solament una qüestió de quines idees defensin; en això cadascú tindrà les seves preferències! El que interessa és que –siguin les que siguin– tinguem la màxima seguretat que podran –si tenen la majoria necessària– dur-les a terme. Però, tot i que el resultat real de tot això s'ha de veure a llarg termini, el que és cert és que, per això, no tothom serveix ni ho pot fer sense una estructura que hi doni suport.

Els candidats que sorgeixen del no-res polític, tot i tenir-hi democràticament tot el dret, ofereixen poques garanties i poden contribuir a fer un Consell ingovernable. El Consell ha de ser plural i representatiu però governable!

Cal doncs estar vigilants i, cercant aquells que defensin les actuacions que considerem més interessants per al país –o sigui, per a nosaltres–, evitem de donar el nostre vot a aquells que –si surten elegits– poca cosa ens aportaran per al bon funcionament de les nostres institucions i les nostres coses. I això des d'un punt de vista positivament egoista i igualment democràtic.

Els candidats que sorgeixen del no-res polític, tot i tenir-hi democràticament tot el dret, ofereixen poques garanties i poden contribuir a fer un Consell ingovernable